

17. Miletoksesta Paavali lähetti sanan Efesokseen ja kutsui luokseen seurakunnan vanhimmat.

18. Kun he olivat tulleet hänen luokseen, hän sanoi heille: "Te tiedätte, miten minä olen elänyt ja toiminut teidän keskuudessanne koko ajan ensimmäisestä päivästä asti, jona saavuin Aasiaan.

19. Olen palvellut Herraa kaikessa nöyryydessä, kyynelin, koettelemuksissa, jotka ovat kohdanneet minua juutalaisten sala-hankkeiden tähden.

20. En ole vetäytynyt pois julistamasta teille sitä, mikä on hyödyllistä, ja opettamasta teitä sekä julkisesti että perhekunnittain.

21. Todistaessani juutalaisille ja kreikkalaisille olen julistanut parannusta ja kääntymistä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

22. Hengessä sidottuna minä matkustan nyt Jerusalemiin enkä tiedä, mitä minulle siellä tapahtuu.

23. Sen vain tiedän, että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa todistaa minulle ja sanoo, että minua odottavat kahleet ja ahdistukset.

24. En kuitenkaan pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia.

25. Nyt tiedän, että te ette enää saa nähdä minun kasvojani, ei kukaan teistä, joiden keskuudessa olen kulkenut ja julistanut Jumalan valtakuntaa.

26. Siksi minä tänä päivänä vakuutan teille, että olen viaton kaikkien vereen,

27. sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa.

28. Pitäkää siis huoli itsestänne ja koko siitä laumasta, johon Pyhä Henki on pannut teidät kaitsijoiksi paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellään on itselleen hankkinut.

29. Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä,

30. ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka vääristelevät totuutta vetääkseen opetuslapset mukaansa.

31. Valvokaa siis ja muistakaa, että kolme vuotta minä olen lakkaamatta, yötä päivää, kyynelin neuvonut teitä jokaista.

32. Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa.

33. Hopeaa, kultaa tai vaatteita en ole keneltäkään himoinnut.

34. Te tiedätte itse, että näillä käsilläni olen hankkinut sen, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet.

35. Kaikessa olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa.' "

36. Tämän sanottuaan hän polvistui ja rukoili heidän kaikkien kanssa.

Lähdön kynnyksellä

Saimme viettää Ananin seurakunnassa neljän ja puolen vuoden työkauden ja nyt olemme palaamassa Suomeen. Paavali oli vastaavasti saanut viettää kolme ja puoli vuotta Efesoksessa ja piti lähtösaarnan seurakunnan vanhimmille. Vaikka Ananin työssä emme saaneetkaan nähdä sellaista herätystä kuin Paavali Efesoksessa, olemme kuitenkin joutuneet kokemaan aika lailla samoja asioita kuin hänkin.

Enemmän on ollut kyyneleitä kuin naurua, vaikka ehkä ainakin omien syntien tunnustamisen kyyneleitä olisi voinut olla enemmänkin. Perheellemme aika Ananaissa on ollut verrattain raskas. Työssä on ollut enemmän vaikeuksia ja tappioita kuin voitoja. Paljon olemme saaneet osaksemme arvostelua ja varmasti aivan syystä. Toi-

vommekin, että seuraavat työntekijät saisivat osakseen seurakunnan kokosydämisen tuen, jota emme ikävä kyllä aina saanet osaksemme.

Tuskin olisimme jaksaneet työtä Ananissa jatkaa, ellei meillä olisi ollut sellaista armollista Herraa, joka ei heitä ja hylkää meitä syntiemme vuoksi, vaikka veljet ja sisaret niin tekivätkin – varmasti aivan syystä: syntimme ovat olleet suuret ja ilmeiset. Suuri tuki oli meille myös se, että löytyi ainakin yksi, joka tuki silloin kun muut arvoskelivat.

Syitä kyynelihimme

Jos olisimme tienneet, kuinka vaikeaa Ananissa olisi, tuskin olisimme tulleet. Murheen aiheita on ollut monia. Sanan kuulleista useimmat ovat hyljänneet Herran armon. Yhteistyö kansallisten työtovereiden kanssa ei ole aina sujunut mutkattomasti. Perheessämme on ollut sairautta ja kuolemaa. Oma sydän on ollut täynnä pahoja himoja ja syntejä. Työtä olisi paljon, mutta työntekijöitä ja vastuunkantajia vähän.

Kiitoksen aiheita

Kiitoksen ja ilon aiheitakin on ollut. On löytynyt uskollisuutta ja uhrialttiutta. Kirkkorakennus valmistui ja lopulta myös pappila. Ulkoiset puitteet työlle ovat nyt hyvät. On löytynyt myös niitä, jotka ovat ottaneet sanan ilolla vastaan ja tehneet perusteellisen parannuksen synneistään. Olemme saaneet iloita yhteydestä Herraan sanan ja rukouksen kautta. Parhaita hetkiä ovat olleet Raamattu- ja rukouspiirit. On ollut niitä, jotka eivät ainoastaan halunneet ymmärrystä, vaan haluavat myös sitä antaa. Suuri ilo on, että itse olen saanut osakseni yhä lisääntyvää armoa Herralta.

Paavalin jäähyväiset

Työtavat

Jättäessään jäähyväisiä Efesoksen seurakunnan vanhimille Paavali selosti työtapojaan menneisyydessä, senhetkistä tilannetta ja mitä tulevaisuudessa olisi odotettavissa. Menneestä hän totesi olleensa heidän kanssaan. Hän oli jakanut ajan, paikan ja ongelmat seurakunnan ja erityisesti sen vanhimpien kanssa.(18) Hän oli palvellut ensi sijassa Herraa eikä ihmisiä tai seurakuntaa.(19) Hän oli tehnyt työnsä nöyränä. Hän oli joutunut vuodattamaan kyynelitä joutuessaan vastustajien hyökkäysten kohteeksi. (20) Hän oli suorittanut julistustyönsä sekä julkisesti että kodeissa. Siihen oli sisältynyt sielunhoitoa, itkävien kanssa itkemistä ja iloitsevien kanssa iloitsemista. (31) Hänen sanomansa oli keskittynyt parannukseen Jumalan puoleen ja uskoon Herraan Jeesukseen. (21)

Vastuuvapaus

Kaiken tämän tehneenä Paavali ilmaisi nyt olevansa vapaa vastuusta kuulijoihinsa pelastuksen osalta. Hän oli viaton heidän vereensä. (25-27) Ilmaisulla hän viittasi Hesekielin kolmanteen lukuun:

Kun kuulet sanan suustani, sinun on varoitettava heitä minun puolestani. Jos minä sanon jumalattomalle: 'Sinun on totisesti kuoltava', mutta sinä et varoita häntä etkä puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen pahasta vaelluksestaan pelastaaksesi hänen henkensä, jumalaton kuolee synneissään, mutta sinut minä vaadin tilille hänen verestään. Mutta jos sinä varoitat jumalatonta eikä hän silti käänny jumalattomuudesta eikä pahasta vaelluksestaan, hän kyllä kuolee synneissään, mutta sinä olet pelastanut henkesi. (Hes. 3:17-19)

Paavali perusteli vastuuvapauttaan sillä, että hän oli julistanut Efesoksessa kaikkea Jumalan tahtoa. Hän oli julistanut sekä koko lain terävyydessään murskaten ihmisten luottamuksen omiin kykyihinsä, mutta hän oli kuuluttanut myös kokonaista evankeliumia. Toki hänkin oli joutunut näkemään, että jotkut eivät halua noudattaa kuin osaa Jumalan tahdosta ja ovat siksi myös itse vastuussa Herran edessä omasta iankaikkisesta kohtalostaan.

Tulevaisuus

Paavali antoi sitten viimeiset ohjeensa seurakunnan johtajille. Tärkeintä oli pitää huolta omasta kilvoituksestaan muistaen, että seurakunta oli Herran omaisuutta, jonka Hän oli lunastanut kalliilla verellään Golgatalla. (28) Tulevaisuus ei olisi pelkkää ruusuilla tanssimista. Seurakunta joutuisi susien, harhaopettajien hyökkäysten kohteeksi. Pahinta oli, että väärää opetusta nousisi myös seurakunnan sisältä. Siksi seurakunnan vanhinten tuli pysyä valppaina voidakseen torjua uhat. (29-31) Paavali halusi kuitenkin ennen kaikkea rohkaista heitä, sillä seurakunnan elämä ei sittenkään ole kiinni sen paimenista vaan Jumalasta itsestään, joka armonsa sanan kautta kykenee rakentamaan Kristuksen ruumista ja viemään sen lopulliseen taivaalliseen päämäärään asti. (32)

Varoitus

Paavali halusi varoittaa vanhimpia erityisesti rahan himosta viittaamalla omaan vaellukseensa. Kunkin oli tehtävä omaa työtään hankkien sillä elatuksensa ja voidakseen tehdä anteliaasti hyvää muille. Paavali viittasi Jeesuksen sanaan "autuaampi on antaa kuin ottaa". (33-36) Seurakunnan tehtävänä on evankeliumin julistuksen lisäksi huolehtia myös heikoista.

Parannus ja usko

Keskitymme nyt Paavalin jäähyväispuheen ytimeen. Se on hänen sanomansa sisältö jakeessa 21: *Todistaessani juutalaisille ja kreikkalaisille olen julistanut **parannusta** ja kääntymistä Jumalan puoleen ja **uskoa** meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen.*

Kristityn elämässä on paljon asioita, jotka ovat hänen hyvinvointinsa kannalta välttämättömiä, mutta parannus ja usko ovat asioita, joita ilman ei voi elää uskavana. Mutta parannuksiakin on monenlaisia, on oikeita ja väriä. Syvimmiltään synnissä ei ole kysymys niinkään siitä, mitä ihminen tekee, vaan siitä **ketä** vastaan hän rikkoo. Kun parannuksessa on kysymys synnin tunnustamisesta ja sen hylkäämisestä sekä armon anomisesta, ratkaisevaa on se, kenen suuntaan parannus tapahtuu.

Väärä parannuksen teko

On parannusta, joka ei tapahdu Jumalaan päin. On olemassa häpeän tuottamaa parannusta, jossa ihminen haluaa väistää häpeää siitä, että on tuottanut hankaluutta toisille ihmisille. Ellei hänen syntinsä olisi tullut ilme, hän olisi kaikessa rauhassa jatkanut sen harjoittamista ja mennyt vielä pidemmällekin siinä. Synti itsessään ei vaivaa vaan sen paljastumisen pelko. Kysymyksessä ei siis ole raamatullinen parannus.

On sitten sellaista parannusta, joka johtuu synnin tuottamista tuskallisista seurauksista. Sellaista on krapulaisen kääntymys, jossa tehdään parannusta pääkivusta eikä viinasta. Edelleen on parannusta, joka johtuu rangaistuksen pelosta.

Tällaisessa pelossa on sinänsä paljon tervettä emmekä voi halveksia sitä. Kauhistuessaan kuolemaa, tuomiota ja tulevaa vihaa moni tekee parannuksen, mutta kun pelko on ohi, elämä palaa entisiin uomiinsa. Todellinen parannus on näet surua synnistä itsestään, silloin ei kauhistuta niinkään synnin pelottavaa tuomiota vaan itse syntiä. On vielä sellaistaikin parannusta, joka juontuu huonon elämän arvottomuuden tuntoon, kun ihmisellä on kaipausta hyveeseen tai kauniiseen.

Vain parannus Jumalan puoleen voi katkaista synnin siteet. Pietari ja Juudas Iskariot tekivät molemmat suuren synnin toinen kieltämällä Jeesuksen ja toinen kavaltamalla. Molemmat katuivat tekoaan. Ratkaiseva ero oli kuitenkin siinä, mihin suuntaa he parannuksensa suuntasivat. Pietari katui Jeesukseen päin, Juudas itseensä ja ylipappeihin päin. Pietarin parannus tuotti anteeksiannon, Juudaksen kadotustuomion.

Moni aivan aidosti Jumalaan päin parannusta tekevä jää kuitenkin puolinaiseen parannukseen. He tunnustavat Jumalalle ja haluavat hylätä tietyt synnit, mutta eivät kaikkia syntejä. Parannus Jumalaa kohtaan on parannusta synnistä syntinä ja kapinasta Jumalan lakia vastaan kapinana Jumalaa vastaan. Ellet ole tehnyt parannusta kapinastasi Jumalaa vastaan, et ole tehnyt parannusta lainkaan. Kun lapsi ei tottele vanhempiaan, kysymys ei ole siitä, missä asiassa hän tekee niin, vaan siitä, että hän nousee vanhempiaan vastaan.

Parannus Jumalaan päin vie meidät vihaamaan syntiä. Vaikka uskova ei olekaan vapaa synnistä ja lankeemuksista, hän on vapaa synnin rakastamisesta. Uudestisyntyneen ihmisen tuntomerkki on hänen asenteensa syntiin, hän haluaa päästä vapaaksi synnistä itsestään.

Oikea parannus

Millaista on sitten oikea raamatullinen parannus Jumalan puoleen? Korostus on sanoissa ”Jumalaan päin”. Todellinen parannus katsoo Jumalaan.

Kun tuhlaajapoika palasi kotiinsa syntiretkiltään, hän ei sanonut: ”Nousen ja menen veljeni luo, sillä olen murehduttanut veljeni jättäessäni hänet palvelemaan yksin.” Hän ei sanonut myöskään: ”Nousen ja menen palvelijoiden luo, sillä he olivat hyvin ystävällisiä minua kohtaan” Vaan hän sanoi: ”Nousen ja menen Isän luo ja sanon hänelle, Isä, olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole sen arvoinen, että minua kutsuttaisiin sinun pojaksesi.” Hänen parannuksensa oli paluu Isän luo ja Jumalaan päin. Tietenkään ei tule unohtaa sitä, mitä olemme tehneet väärin toisia ihmisiä kohtaan ja pyytää anteeksi sekä korvata, mitä on muita vastaan rikkonut. Mutta parannuksen ydin on sen väärän tunnustamisessa, mitä olemme tehneet Jumalaa vastaan. Ellet tee parannusta Jumalan edessä, et tee lainkaan parannusta. Sielunhoidon suurimpia murheita on juuri siinä, että tehdään parannusta toisten ihmisten synneistä ja sitäkin vain inhimillisellä tasolla.

Aidon parannuksen tekijä tajuaa, että hän on laiminlyönyt Jumalan! Jumala on luonut minut, tukenut ja ylläpitänyt minua, mutta minä en ole 20, 30, 40 vuoteen koskaan palvellut Häntä. Parannuksen tekijä tunnustaa, että hän on tulkinut Jumalaa väärin. Hän on ajatellut, että Jumala on julma ja väärämielinen. Hän on palvellut epäjumalia ja syyttänyt Jumalaa omien syntiensä seurauksista. Hän on loukannut Jumalaa. Hän tunnustaa oman kiittämättömyytensä Jumalaa kohtaan ja tuomitsee

itsensä Jumalan mittapuulla: En ole pyhä niin kuin Jumala on pyhä. Hän ei enää vertaa itseään toisiin ihmisiin.

Raamatullinen parannus on kääntymistä pois itse synnistä eikä vain tietyistä teko-synneistä. Teemme parannuksen emme vain käytöksestämme vaan koko ole-muksemme syntisyydestä. Parannus yksittäisistä synneistä ilman parannusta itse syntisyydestä on, kuin yrittäisi kauhoa vettä pois vuotavasta veneestä tukkimatta itse reikää. Voin auttaa itseäni suhteessa toiseen ihmiseen, voin parantaa itseäni hänen vaatimustasolleen, mutta en voi auttaa itseäni Jumalan edessä.

Parannuksesta uskoon

Ne, jotka ovat tehneet raamatullisen parannuksen, saavat uskoa Jeesukseen Kris-tukseen. Jos sinä kannat syyllisyyttä ja synnin tuskaa Jumala edessä, sinun on lupa uskoa Jeesukseen Kristukseen. Saat uskoa, että Jeesuksen uhri Golgatalla riittää ottamaan pois sinun syntisi, ennen kuin tunnet mitään omantunnon rauhaa ja ennen kuin toivo täyttää sydämesi. Suurimmassa hädässä saat turvata ja luottaa, että Jee-suksen Kristuksen kärsimys oli juuri sinun puolestasi ja sinun hyväksesi.

Se Jumala, jota vastaan sinä olet rikkonut, on itse valmistanut sovituksen: Loukattu kuoli, jotta loukkaaja pääsisi vapaaksi. Jumala itse kärsi lain vaatiman rangaistuk-sen, jotta Hän saattaa oikeudenmukaisesti armahtaa syntisen:

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaik-kinen elämä. (Joh. 3:16)

Syyllisyydelle on valmistettu sovitus: Jeesus tuli pelastamaan syntisiä. Jos voisit jo-tenkin itse pelastaa itsesi, Jeesuksen ei olisi tarvinnut tulla. Golgatan uhri on sinun puolestasi. Jumala itse kehottaa sinua uskomaan. Usko ei ole vaihtoehto vaan Her-ran käsky. (Sanomme usein: "Usko minua!") "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut."

Ei ole mitään sovitusta sinun ja Jumalan välillä, ellet usko Jeesukseen Kristukseen. Epäusko, joka torjuu Jumalan luullessaan itse pärjäävänsä, on synneistä kauhein, se on kapinaa Jumalaa vastaan. Usko on avuttomana jättäytymistä Jeesuksen va-raan, kun Herra sanassaan vakuuttaa armoaan parannuksen tehneelle. Usko ottaa vastaan Jeesuksen sanan. Uskon tulee kohdistua toiseen Henkilöön, Herraan Jee-sukseen Kristukseen. Kukaan ei voi tulla Isän luo muutoin kuin Jeesuksen kautta.

Parannus ja uskoliittyvät toisiinsa

Raamatullinen parannus ja usko liittyvät toisiinsa, ei ole toista ilman toista. Parannus ja usko syntyvät saman Pyhän Hengen työnä. Parannus on etsivää uskoa, vaika asianomainen ei sitä vielä tajuaisikaan. Parannus syvenee sitä mukaan kuin usko kasvaa. Parannus lisää uskoa.

Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden ja voiman tulla Juma-lan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. (Joh. 1:12)

Parannuksen tehnyt saa uskon lahjana Herralta. Usko on varmuutta Herran voimas-ta ja pelastuksen riittävydestä juuri niin suurelle syntiselle kuin minä.

Esimerkki parannuksesta ja uskon ihmeestä

Heinäkuun alkupäivinä 1993 Herra pelasti buddhalaisen kerjäläismunkin ja meedion nimel-tään Hitachi. Tämä 54 -vuotias mies oli jo 27 vuotta elänyt munkkina. Vuoden alusta lukien

hän oli jo seitsemättä kertaa kiertämässä kävellen Shikokun 88 buddhalaistemppelein yli 1000 km:n pyhiinvaellusreittiä (siis jo yli 7000 kilometriä pyhiinvaellusta puolessa vuodessa). Kiertämällä sen japanilaiset buddhalaiset uskovat saavansa erityissiunauksen elämäänsä.

Sinä aamuna hän oli noussut aamulla neljän korvilla ylös, suorittanut buddhalaiset palvontamenot temppeleissä, jossa oli majoittuneena. Ennen laittautumista pyhiinvaeltajan kuumalle ja raskaalle taipaleelle hän kuunteli radiosta aamu-uutisia. Samalla hän korviinsa osui Luterilaisen Tunnin kristillisen radio-ohjelman. Siinä radiopastori Yoshitake Arika Länsi-Japanin ev.lut. Kirkosta kertoi, miten Paavali oli Damaskoksen tiellä yllättäen kohdannut ylösnouseen Herran suuren kirkkauden keskellä. Paavalin elämä oli muuttunut kerta heitolla. Hitachi torjui kuulemansa mielestään, sillä kristinuskohan ei kuulunut hänelle, buddhalaiselle munkille.

Pyhiinvaeltajan kuuma päivä oli kääntymässä loppuun, kun hän iltapäivällä viiden korvissa näki jotain, mitä hänen silmänsä eivät olleet uskoa. Kaksi metriä pitkää ristiä olallaan kantava mies lähestyi häntä vastakkaiselta suunnalta samaa tietä kuin hän. Miehellä oli 6-7 hengen seuralaisjoukko. Aamuinen radio-ohjelma palautui hänen mieleensä. Voisiko ehkä hänenkin elämässään tapahtua jotain sellaista kuin Paavalille?

Ristinkantaja oli japanilais-amerikkalainen Arthur Hollands -niminen evankelista, joka on jo useita vuosia tehnyt kiertävää ulkoilma- ja kirjallisuustyötä ristiä kantaen. Sinä päivänä hän oli työryhmänsä kanssa pitänyt useita ulkoilmakokouksia ja illalla oli vielä määrä pitää kokous reitin varrella olevassa kirkossa.

Kun Hollands näki munkinkaavussa lähestyvän Hitachin kasvot, hän pysähtyi ja kysyi:
"Mitä Sinä etsit?"

Rakkaus, jolla kysymys esitettiin, mursi Hitachi -munkin. Hän vastasi:

"Etsin sydämen rauhaa ja todellista elämää, mutta en ole vuosien etsimisestä huolimatta löytänyt. Tiedätkö sinä, mistä sen voi saada?"

Ristinkantaja vastasi:

"Istutaanpa tähän tien viereen, niin kerron!"

Niin hän kertoi Jeesuksesta, joka armahtaa elämän janoonsa nääntynyttä ihmistä ja pelastaa hänet. Vajaan tunnin keskustelun lopuksi Hollands sai johtaa Hitachi-munkin Kristuksen armahtavan laupeuden osallisuuteen. Pyhä Henki laskeutui Hitachin sydämeen ja täytti sen rauhalla ja ilolla. Hitachi nousi, riisui pyhiinvaeltajan varusteensa ja heitti ne vieressä virtaavaan jokeen ja lähti seuraamaan Hollandsia ja hänen työryhmäänsä kirkkoon. Siellä hän heti todisti, miten Jeesus Kristus oli antanut hänelle iankaikkisen elämän. Viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Tyynessä valtameressä. Jeesuksen pyhä veri, armon meri pyyhki kaikki hänen syntinsä pois. (1994)

Usko siis!

Luota Kristuksen kalliiseen vereen, tunnusta kaikki syntisi ja koko syntisyytesi. Hylkää synti koko sydäimestäsi. Ota uskossa vastaan Jeesus! Hän kuoli juuri sinun puolestasi!